

РЕШЕНИЕ

№ 3156

гр. София, 22.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 24 състав,
в публично заседание на 15.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Бранимира Митушева

при участието на секретаря Гергана Мартинова , като разгледа дело номер **11997** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК във връзка с чл. 27, ал. 1 от Закона за общинската собственост /ЗОбС/.

Образувано е по жалба на [фирма], [населено място], представлявано от управителя И. И. Ел-Ф., срещу заповед № СОА19-РД40-191/07.10.2019г. на кмета на Столична община в частта, с която е определен размер на паричното обезщетение за отчуждената част от поземлен имот с идентификатор 68134.1006.746.

В жалбата са развити доводи за незаконосъобразност на обжалвания административен акт, като издаден в противоречие с материално-правните норми. Твърди се, че определеното парично обезщетение е занижено и не отговаря на реалните пазарни цени на недвижимите имоти в този район. Възразява се също така, че паричното обезщетение е определено при неспазване на чл. 22 от ЗОбС. Жалбоподателят счита, че липсват мотиви на административния орган досежно определянето на паричното обезщетение, което е възпрепятствало правото на защита. Претендира се от съда да постанови решение, с което да отмени, алтернативно измени обжалваната заповед, като увеличи размера на обезщетението, както и присъди направените по делото разноски.

Ответникът – КМЕТЪТ НА СТОЛИЧНА ОБЩИНА – редовно призован, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и счита същата за неоснователна по съображения, изложени в писмени бележки. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на

адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на жалбоподателя.

СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА, редовно уведомена, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Жалбоподателят се легитимира като собственик на част от процесния имот – поземлен имот с проектен идентификатор 68134.1006.1789, представляващ реална част от поземлен имот с идентификатор 68134.1006.746, с обща площ от 913 кв. м., м. „М. ливади – изток“, район „Т.“, с нотариален акт за продажба на недвижим имот № 185, том I, рег. № 5407, дело № 150/2012 г. Видно от приложено по делото удостоверение изх. № РТР18-ВК91-1163/26.10.2018 г., издадено от главен архитект на район „Т.“, поземлен имот с идентификатор 68134.1006.746 е идентичен с част от имот с пл. № 627, к. л. 543.

Не е спорно между страните по делото, че производството по отчуждаване на част от имот с идентификатор 68134.1006.746, м. „М. ливади - изток“, с площ на отчуждената част от 913 кв. м., от които 895 кв. м. са собственост на жалбоподателя, е извършено на основание глава III от ЗОБС въз основа на влязъл в сила действащ подробен устройствен план на м. „М. ливади – изток“ – ЧЗРКП за кв. 31, кв. 62 и кв. 115, одобрен със заповед № РД-50-711/25.07.1995 г. на главния архитект на С., потвърдена с Решение № 85 по Протокол № 56 от 06.08.2003 г. на Столичен общински съвет, предвиждащи изграждане на обекти публична общинска собственост за задоволяване на общинска нужда, както и че част от имота попада в обхвата на обект „Изграждане на инженерна инфраструктура на м. „М. ливади – изток“, I – етап /в карето между [улица], [улица], [улица]/г/, [улица], район „Т.“.

Съгласно приложено по делото удостоверение изх. № СИС18-ПП№№-7/08.04.2019 г. на Дирекция „Общински приходи“, отдел „Обкински приходи – С./Т.“, данъчната оценка на имот с площ от 1 410 кв. м., съставляващ имот с идентификатор 68134.1006.746 за земята е 89 112.00 лева.

В съответствие с изискването на чл. 22, ал. 3 от ЗОБС кметът на Столична община, чрез зам. кмета във връзка със заповед за заместване № СОА19-РД15-4355/11.04.2019 г. на кмета на Столична община, е възложил с писмо изх. № СИС18-ПП00-7/105/15.04.2019 г. определянето на равностойно парично обезщетение на процесния имот на [фирма] – лицензиран оценител на недвижими имоти. Оценката на отчуждения имот с проектен идентификатор 68134.1006.1789, представляващ част от имот с идентификатор 68134.1006.746, е изготвена на 15.07.2019 г. като в нея е вписано, че е използван метод на сравнителните /аналогови/ стойности, като и че имотът попада в III-та ценова зона. В експертната оценка се сочи, че по стар регулационен план на [жк], одобрен със заповед № 247/29.06.1979 г. на главен архитект на С., и ЧИЗРП за кв. 5, одобрено със заповед № РД-50-09-126/27.04.1989 г. на главен архитект на С., част от имот с проектен идентификатор 68134.1006.1789, с площ от 640 кв. м., попада в УПИ V „за Национален културен център“, кв. 5, а другата част от имота с площ от 273 кв. м. попада в [улица] – о. т. 35. При изготвянето на пазарната стойност от Агенцията по вписвания са представени няколко сделки, като лицензираният оценител е приел, че само три от тях са годни пазарни аналози и то по отношение на частта от имота, попадаща в улица – устройствена зона „Тти“, за която е определено обезщетение в

размер на средна пазарна цена 52.74 лева, по-малко от данъчната оценка – 63.20 лева на кв. м., поради което е определена цена на основание чл. 22, ал. 12 от ЗОБС. По отношение на останалата част от имота, попадаща в устройствена зона „Оо“ – за обекти за обществено обслужване, поради липса на годни пазарни аналози, стойността на паричното обезщетение е определено на основание данъчната оценка на имота съгласно чл. 22, ал. 11 и ал. 12, т. 1 от ЗОБС. Съгласно така изготвената оценка размера на равностойното парично обезщетение на имот с проектен идентификатор 68134.1006.1789, реалната част от процесния имот с идентификатор 68134.1006.746, с площ от 913 кв. м., попадащ в реализацията на обект „Изграждане на инженерна инфраструктура на м. „М. ливади – изток“, I – етап /в карето между [улица], [улица], [улица]/г/, [улица], район „Т.“, е определена на 57 701.60 лева.

На основание чл. 25, ал. 1 от ЗОБС от ответника е публикувано обявление изх. № СИС18-ПП00-7/141/09.08.2019 г., с което собствениците на недвижими имоти са уведомени за предстояща процедура по принудително отчуждаване във връзка с обект „Изграждане на инженерна инфраструктура на м. „М. ливади – изток“, I – етап /в карето между [улица], [улица], [улица]/г/, [улица], район „Т.“ във в. „Софийски седмичен вестник“, в. „Днес“ и в. „24 часа“. Обявлението е публикувано и на официалната интернет страница на Столична община, както и на информационното табло на Столична община и на таблото за обявления в сградата на районната администрация на район „Т.“.

Въз основа на така определения размер на паричното обезщетение и влезлия в сила ПУП и на основание чл. 25, ал. 2 от ЗОБС кметът на Столична община е издал оспорената в настоящото производство заповед № СОА19-РД40-191/07.10.2019 г. с предвиденото в закона съдържание. Заповедта е подписана от заместник-кмета на Столична [община] въз основа на заповед за заместване № СОА19-РД15-10796/18.09.2019 г. на кмета на Столична община.

За изясняване на делото от фактическа страна е допусната и приета съдебно-техническа и оценителна експертиза. Съгласно заключението на вещото лице С. Б. К. към настоящия момент отчуждената реална част от имот с идентификатор 68134.1006.746, съставляваща имот с проектен идентификатор 68134.1006.1789, по Общия устройствен план /ОУП/ на [населено място] попада в няколко зони, а именно: в зона „жилищно зона с преобладаващо средноетажно застрояване“ – „Жс“, с параметри на застрояване: плътност на застрояване 50 %, К. 2.3 и максимално озеленяване 35 %; в зона „смесена многофункционална зона“ - „С.“, в която е и по-голямата част от имота; зона „Тти“ – без параметри на застрояване, като попадаща част от имота в улица не е идентична с попадащата част от имота в зона „Тти“. Вещото лице е установило още, че по предходния регулационен план за м. „М. ливади“, одобрен със заповед № 247/29.06.1979 г., процесният имот попада в част от парцел V – за национален културен център и върху част от улица и улично кръстовище, като планът не е реализиран, както и че процесният имот е бил възстановен по реда на ЗСПЗЗ и е нанесен върху този регулационен план, без да има отреждане за УПИ. Констатирано е от вещото лице, че при изготвената експертна оценка от административния орган е допусната грешка в описаните площи от процесния имот, поради което изчислената от вещото лице площ от процесния имот, която попада в УПИ V – „за Национален културен център“, е в размер на 273 кв. м., а площта от 640 кв. м. попада в улица и улично кръстовище. Вещото лице е приело, че част от приложените по делото пазарни аналози отговарят на условията на ЗОБС,

както и е установило още един годен аналог – Приложение № 1 към експертизата, както и че в конкретния случай са допустими аналози в зона „С.“, които са с еднакви показатели със зона „Оо“. Съгласно експертизата процесният имот не е ограден, в него няма постройки, намира се в много перспективен район, както и част от имота, която попада в предвидена за тротоар площ, е оформен като паркинг и има извършено озеленяване. Констатирано е от вещото лице, че до момента не е бил прилаган регулационен план, в който попада процесния имот, поради което следва да се приложи чл. 22, ал. 8 от ЗОБС и имотът, като незастроен следва да се оценява с аналози, за които няма предвидено застрояване – зони „Тти“, „Тзв“, „Тбз“ и др. Според вещото лице отчуждаваният имот попада в III ценова зона, като от представените от Агенцията по вписванията актове вещото лице е установило, че осем акта отговаря на изискванията на ЗОБС / Таблица № 2 от експертизата/, както и един допълнително установен от вещото лице аналог – Приложение № 1 към експертизата, като в два от актовете цената е под данъчната оценка. Вещото лице е изчислило справедливата пазарна стойност на отчуждения имот с проектен идентификатор 68134.1006.1789, с площ от 913 кв. м., в два варианта, както следва: по Вариант А вещото лице е изчислило обезщетението като за имот без предвидено застрояване, поради неприложен предходен регулационен план, като е посочило Вариант А.1 – извършена е оценка с изключване на двата акта под данъчна оценка на имотите, и Вариант А.2 – включени са и тези два акта. При така определеното равностойно парично обезщетение вещото лице е посочило, че по Вариант А.1 стойността на частта от имота с площ от 895 кв. м. е 185737.33 лева, а по Вариант А.2 тази стойност е 151857.20 лева. Вещото лице е определило и Вариант Б за равностойно парично обезщетение, като е приело 5 годни пазарни аналози и е съобразило отреждането на имота по предходния план, а именно: 640 кв. м. попадат в [улица] кв. м. попадат в отреждане „за национален културен център“. Съгласно Вариант Б.1 дължимото обезщетение за част от процесния имот с площ от 895 кв. м., е 292101.22 лева, а по Вариант Б.2 стойността на обезщетението за процесния имот, за площта от 895 кв. м. е 268351.73 лева /Таблица № 3 от експертизата/.

Така изготвената съдебна експертиза е оспорена от жалбоподателя и по делото е допусната повторна съдебно-техническа и оценителна експертиза, изготвена от две вещи лица. Съгласно заключението на вещите лица А. Р. и Р. Ц. процесният имот с проектен идентификатор 68134.1006.1789 по действащия регулационен план попада изцяло в улична регулация за [улица] от о. т. 96А до о. т. 97 между кв. 59 и кв. 62 и [улица] до о. т. 97 между кв. 62 и кв. 116а, а по предходен регулационен план на м. „М. ливади“, одобрен със заповед № 247/29.06.1979 г. на главен архитект на С., и ЧИЗРП за кв. 5, одобрено със заповед № РД-50-09-126/27.04.1989 г. на главен архитект на С., който е първи за имота, част от имот с проектен идентификатор 68134.1006.1789, с площ от 273 кв. м., попада в УПИ V „за Национален културен център“, кв. 5, а другата част от имота с площ от 640 кв. м. попада в [улица] – о. т. 35. Установено е от вещите лица, че по ОУП на [населено място] процесният имот попада в няколко зони, а именно: за [улица] от о. т. 96А до о. т. 97 в зона „Тти“, без параметри на застрояване, в зона „жилищно зона с преобладаващо средноетажно застрояване“ – „Жс“, с параметри на застрояване: плътност на застрояване 50 %, К. 2.3 и максимално озеленяване 35 %; в зона „смесена многофункционална зона“ - „С.“ с параметри на застрояване – плътност на застрояване 60 %, К. – 3.5 и максимална озеленена площ 40 %. Според вещите лица предвиждането „за Национален културен

център“ е относимо към устройствена зона „Оо“, която е с еднакви показатели на плътност със зона „С.“, поради и което тези аналози са относими към частта от имота с площ от 273 кв. м., както и аналозите за имоти, намиращи се в зони „Тти“, „Тзв“, „Тбз“, са съпостави с показател плътност за частта от процесния имот с площ от 640 кв. м. Констатирано е от вещите лица, че имот с проектен идентификатор 68134.1006.1789 попада в III ценова зона, както и че от представените по делото от Агенцията по вписванията 111 сделки с недвижими имоти само 10 отговарят на изискванията на ЗОБС. Въз основа на 10-те годни пазарни аналози вещите лица са определили равностойно парично обезщетение за имот с проектен идентификатор 68134.1006.1789 общо в размер на 318198.8 лева, от които за частта с площ от 273 кв. м. е определено равностойно парично обезщетение в размер на 184438.8 лева или 675.6 лева на кв. м. /въз основа на 3 пазарни аналога в таблица № 1 от заключението/, а за частта с площ от 640 кв. м. е определено равностойно парично обезщетение в размер на 133760 лева или 209 лева на кв. м. /въз основа на 7 годни пазарни аналози, описани в таблица № 2 от заключението/. Разпитани в съдебно заседание вещите лица са заявили, че за площта от имот с проектен идентификатор 68134.1006.1789 в размер на 895 кв. м. дължимото обезщетение следва да бъде в размер на 311 925 лева. Вещите лица са посочили още, че предходния за процесния имот регулационен план на м. „М. ливади“, одобрен със заповед № 247/29.06.1979 г. на главен архитект на С., и ЧИЗРП за кв. 5, одобрено със заповед № РД-50-09-126/27.04.1989 г. на главен архитект на С., който е и първи за имота, не е реализиран.

При така установените факти, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е от надлежна страна в срока по чл. 27, ал. 1 от ЗОБС. Процесната заповед е съобщена на жалбоподателя на 14.10.2019 г., като жалбата срещу нея е депозирана до съда на 17.10.2019 г., видно от поставените върху нея рег. № СИС18-ПП00-7/171/17.10.2019 г., т. е. в законоустановения 14-дневен срок. Разгледана по същество, след проверка на административния акт съгласно чл. 168, ал.1 от АПК във връзка с чл. 146 от АПК, същата е основателна по следните съображения:

Обжалваната в настоящото производство заповед е издадена от компетентен административен орган – кметът на Столична община, в съответствие с изричната разпоредба на чл. 25, ал. 2 от ЗОБС, както и въз основа на заповед за заместване № СОА19-РД15-10796/18.09.2019 г. на кмета на Столична община. Заповедта е издадена и в предписаната от закона форма – мотивирана писмена заповед, като при издаването ѝ не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила и е спазена процедурата, разписана в глава III на ЗОБС – „Принудително отчуждаване на имоти – частна собственост, за общински нужди“.

В частта обаче досежно определеното обезщетение за реална част от имот с идентификатор 68134.1006.746, съставляващ имот с проектен идентификатор 68134.1006.1789, оспорената заповед е в противоречие с материално-правните разпоредби и не е съответна на целта на закона, а именно – ведно с осъществяването на мероприятиято с обществено значение, заради което се извършва отчуждаването, да бъдат равностойно парично обезщетени собствениците на принудително отчуждаваната част от имота. С оглед на това, че се касае до принудително отчуждаване законът е предвидил изплащане на равностойно парично обезщетение, определено по пазарни цени с цел защита

интересите на собственика, тъй като той е лишен от възможността да се разпорежда свободно с имота си. Настоящият съдебен състав приема, че в тази си част, която е оспорена от жалбоподателя, процесната заповед противоречи на материалния закон – чл. 21, ал. 1 и чл. 22, ал. 5 от ЗОБС във връзка с § 1 от ДР на ЗОБС и чл. 22, ал. 8 от ЗОБС. Разпоредбата на чл. 22, ал. 5 от ЗОБС предвижда, че размерът на равностойното парично обезщетение за имотите, предвидени за отчуждаване, се определя съобразно конкретното им предназначение, което са имали преди влизането в сила, съответно преди одобряването на подробния устройствен план по чл. 21, ал. 1 и въз основа на пазарните цени на имоти със сходни характеристики, намиращи се в близост до отчуждавания имот. Според определението, дадено в ал. 7 на чл. 22 от ЗОБС конкретното предназначение на поземлени имоти, урегулирани за изграждане на обекти - публична държавна или публична общинска собственост, с предходен подробен устройствен план, действал преди влизането в сила, съответно преди одобряването на подробния устройствен план по чл. 21, ал. 1, които не са отчуждени съобразно предвижданията на предходния план, е предназначението им, определено с подробния устройствен план, действал преди влизането в сила на плана, предвиждащ изграждането на обекти - публична държавна или публична общинска собственост. Размерът на равностойно парично обезщетение за поземлен имот, включени в обхвата на урбанизирана територия съобразно действащия ОУП, които не са урегулирани за застрояване с предходен ПУП, се определя като имоти без предвидено застрояване и се съобразява с установения траен начин на фактическото им ползване /чл. 22, ал. 8 от ЗОБС/.

В конкретния случай, от приетите по делото доказателства, безспорно се установява, че определеният от административния орган размер на равностойното парично обезщетение на имот с проектен идентификатор 68134.1006.1789, с площ от 913 кв. м., представляващ реална част от поземлен имот с идентификатор 68134.1006.746, не представлява равностойно парично обезщетение на процесния имот. Неправилно административният орган е определил размерът на паричното обезщетение по реда на чл. 22, ал. 11 и ал. 12, т. 1 от ЗОБС, като е прието от една страна, че в релеватния едногодишен период няма данни за сключени сделки, които да отговарят на условията за от друга страна е приета приложимост на чл. 22, ал. 11 от ЗОБС за частта на имота, попадаща в зона „Тти”, поради наличие на само три годни аналози и получена оценка по-малка от данъчната оценка на имота. Настоящият съдебен състав намира, че в случая е приложима хипотезата на чл. 22, ал. 8 от ЗОБС. По отношение на регулационния статут на процесния имот, видно от заключенията на вещите лице и по двете приети по делото съдебно-технически и оценителни експертизи, които съдът в тази им част кредитира, като компетентно и обективно изготвени, безспорно се установява по делото, че по предходния регулационен план за м. „М. ливади“, одобрен със заповед № 247/29.06.1979 г. на главния архитект на [населено място], част от процесния

имот, с площ от 273 кв. м., попада в част от парцел V – „за национален културен център”, кв. 5, и част от имота с площ от 640 кв. м., попада в улица и улично кръстовище, като планът не е реализиран, а процесният имот е бил възстановен по реда на ЗСПЗЗ и е нанесен върху този регулационен план, без да има отреждане за УПИ. С оглед на това и по аргумент от чл. 22, ал. 8 във връзка с ал. 7 от ЗОБС във връзка с § 1, т. 2 от ДР на ЗОБС, в случая като пазарни аналози следва да се използват само сделки за имоти без параметри на застрояване. Това е така, тъй като по предходния ПУП от 1979 г. отчуждаемата част от имот с идентификатор 68134.1006.746 /913 кв. м./ в преобладаваща си част /640 кв. м./ е попадала в отреждане за улица и улично кръстовище и в УПИ V – „за национален културен център”, кв. 5 /273 кв. м./, представляващо отреждане за изграждане на обект – публична общинска собственост, т. е. отреждането е било за изграждане на обекти – публична общинска собственост, поради което следва да се търси предходно отреждане – чл. 22, ал. 7 от ЗОБС. В случая обаче, доколкото по делото се установява, че предходен ПУП за местността няма, както и че процесният имот е без застрояване – няма постройки и е оформен като паркинг, и не се е ползвал като застроен имот, то и размерът на обезщетението следва да се определи по чл. 22, ал. 8 от ЗОБС, като за имоти без параметри на застрояване, при съобразяване с фактическото му ползване. В тази връзка по отношение на размера на дължимото парично обезщетение за процесния недвижим имот настоящият съдебен състав изцяло кредитира приетата по делото съдебно-оценителна експертиза на вещото лице С. К. по отношение на Вариант А.1 от експертизата, при който е извършена оценка въз основа на аналози, попадащи в зони, за които няма предвидено застрояване – зони „Тти“ и „Тзв“, както и такива, които макар и да попадат по ОУП в зона „С.” или „Жс”, изцяло съгласно ПУП са отредени за улица, с изключване на два акта, при които цената на сделката е под данъчната оценка на имота /Таблица № 2 към съдебно-техническата и оценителна експертиза/. Съдът не кредитира заключението на вещите лица Р. и Ц. по изготвената от тях съдебно-техническа и оценителна експертиза в частта, с която е определено обезщетението за процесния имот в размер на 318 198.8 лева, тъй като така определеното обезщетение не е съобразено с приложима разпоредба на чл. 22, ал. 8 от ЗОБС. Съгласно Вариант А.1 от заключението на вещото лице С. К. размерът на дължимото обезщетение за отчуждената част от имот с идентификатор 68134.1006.746, с площ от 913 кв. м., е 189 472.83 лева, като стойността на обезщетението за частта от имота с площ от 895 кв. м. е 185 737.33 лева, а за останалата част от 18 кв. м. е 3 735.50 лева. Така изготвената пазарна оценка е съобразена и е извършена в съответствие с разпоредбите на чл. 22, ал. 8 във връзка с ал. 5 от ЗОБС и § 1, т. 2 и т. 3 от ДР на ЗОБС. При изготвянето на експертната оценка за определяне на равностойно парично обезщетение за процесния имот вещото лице е използвало пазарни аналози, които съдът намира, видно от обстоятелствената част на експертизата и таблицата към нея, че са съобразени с разпоредбата на чл. 22, ал. 8 от ЗОБС във

връзка с чл. 22, ал. 5 от ЗОБС и § 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от ДР на ЗОБС. Доколкото разпоредбата на чл. 22, ал. 5 от ЗОБС предвижда равностойното парично обезщетение да се определя по пазарни цени на имотите, като само по изключение се допуска определяне по данъчна оценка при определени предпоставки, то съдът намира за неоснователно възражението на процесуалния представител на ответника, че не следва да се изключват сделките с имоти под данъчна оценка. Неоснователни се явяват и възраженията на процесуалния представител на ответника по отношение на използваните от вещите лица като годни аналози сделки с имоти, част от които по ОУП на [населено място] се намират в зона „С.“, тъй видно от таблиците на вещите лица към експертизите, макар и да попадат по ОУП в зона „С.” или „Жс”, тези имоти изцяло съгласно действащия ПУП са отредени за улица. Правилно също така при изготвяне на пазарната стойност на отчуждената част от процесния имот вещите лица при използване, като годен аналог, на нотариален акт № 64, том IV, рег. № 3630/08.10.2018 г. са се съобразили с площта на имота по документите за собственост, а не по данни за тази площ от одобрените кадастрална карта и кадастрални регистри.

Оценката на частта от имота, предмет на отчуждаването, е елемент от материалната законосъобразност на административния акт, тъй като обуславя фактическите основания, представляващи материално-правните предпоставки за издаването на административния акт в частта относно размера на обезщетението. Несъответствието между оценката на имота, подлежащ на отчуждаване, определена в административното производство, и неговата пазарна стойност, установена от приетото по делото и кредитирано от съда експертно заключение на вещото лице К. в частта по отношение на Вариант А.1, води до извода за незаконосъобразност на оспорената заповед, която може да бъде квалифицирана като противоречие с материално-правните разпоредби – основание за отмяна на административния акт по чл. 146, т. 4 от АПК. Предвид на това, стойността на дължимото парично обезщетение /оценката/ следва да се измени съобразно приетата по делото съдебно-оценителна и техническа експертиза на вещото лице С. К. в кредитираната ѝ от съда част – Вариант А.1, като определеният в процесната заповед размер на паричното обезщетение се замени със сумата от общо 189 472.83 лева, представляваща пазарната оценка на отчуждената част от процесния имот.

Предвид изхода на делото и направеното искане от жалбоподателя за присъждане на разноските по делото, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати на жалбоподателя сумата в размер на 2 500 лева, представляваща внесен депозит за вещи лица в размер на общо 1050 лева, адвокатско възнаграждение в размер на 1 400 лева и внесена държавна такса в размер на 50 лева. По отношение размерът на адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на жалбоподателя съдът намира направеното възражение по чл. 78, ал. 5 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК от процесуалния представител на ответника за основателно, тъй като адвокатското

възнаграждение в размер на 2 400 лева е прекомерно с оглед на фактическата и правна сложност на делото.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд София-град,24-ти състав

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ заповед № СОА19-РД40-191/07.10.2019г. на кмета на Столична община в частта, с която е определен размер на паричното обезщетение за отчуждения имот с проектен идентификатор 68134.1006.1789, с площ от 913 кв. м., представляващ реална част от поземлен имот с идентификатор 68134.1006.746 по кадастралната карта и кадастралните регистри, като:

УВЕЛИЧАВА размера на паричното обезщетение от 57 701.60 /петдесет и седем хиляди седемстотин и един лева и шестдесет стотинки/ лева на сумата от 189 472.83 /сто осемдесет и девет хиляди и четиристотин седемдесет и два лева и осемдесет и три стотинки/ лева, разпределена на собствениците, както следва: за [фирма] – от 56 564 /петдесет и шест хиляди петстотин шестдесет и четири/ лева на 185 737.33 /сто осемдесет и пет хиляди и седемстотин тридесет и седем лева и тридесет и три стотинки/ лева; за неустановен собственик – от 1 137.60 /хиляда сто тридесет и седем лева и шестдесет стотинки/ лева на 3 735.50 /три хиляди седемстотин тридесет и пет лева и петдесет стотинки/ лева.

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ОБЩИНА да заплати на [фирма] , [населено място], с ЕИК[ЕИК], сумата в размер на 2 500 /две хиляди и петстотин/ лева, представляваща разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: